

oponka

2

zpravodaj přehlídky
Setkání divadel
Malé jevištní
formy 2019

Divadlo patří dětem, umějí si hrát. Hurá!

ALEŠ LINDUŠKA

Divadlo patří dětem. Tvrdím to proto, že je fajn, když v sobě ještě trochu toho dítěte máme a když si dokážeme hrát. Dokáží to stoprocentně kantoři a přátelé školy, spolu s žáky místní ZŠ Žerotínova. Právě oni tady v sobotu dopoledne zahrají vlastní originální verzi populárního dětského muzikálu: Ať žijí duchové. Nenechte si ho ujít, tolik mladé energie a zdravého amatérského nadšení na divadelních prknech zase tak často nepotkáte. Vedoucí školního divadla Žert Petra Plánková a divadélka pro mladší zvaného Žertík Vlasta Palátová, oba to jsou školní soubory Žerotínky, dokázaly dát dohromady výbornou partu. A poslouchat v ní musí i pan ředitel, kterého uvidíte v jedné z hlavních rolí. Ano, tušíte správně, zahraje si nestárnoucího rytíře. Ale dost pochlebování, chci především chválit kamarády kantory, protože, jsa sám učitel, musím ocenit ten zápal a energii, kterou nám nabídnou. Třikrát už tak dokázali při výročí školy vyprodat sál KZ v podzimním termínu a že toho ještě nemají dost, pojedou příští týden do Hovězí, kde budou znovu v plné sestavě hrát, tentokrát na místní regionální přehlídce.

Pravda, trpaslíci rostou paní režisérce před očima a kantoři rádi mění texty, o překvapení zkrátka není nouze a žádné představení, však to znáte, není stejné. Ale to je na tom vlastně krásné. Už jsem zmínil dětskou duši, která si umí hrát a taky se smát. A to potřebujeme všichni, je to nejlepší lék na ty naše splíny a chandry. Proto chválím, kudy chodím, tohle školní představení, není to samozřejmé, že si ve škole lidi hrají, i když si to přál už Komenský. České školství trápí úřednický šiml a byrokratická buzerace, přebujelé pedantství a nudné drilování. Dalo by se pokračovat. Ale to není případ Žerotínky, tam platí škola hrou, a to je cesta ke světlu, jak by náš Učitel národů napsal.

Už když zazní první dětské sbory nebo když se při závěrečném soustředění ozývají hravé jazykolamy,

je jasné, že se budete bavit. Paní režisérka má soubor pevně v rukou a sama vše prožívá tak, že na konci představení sotva drží slzy na krajíčku, aby při závěrečné děkovačce vyčerpaná neupadla. Bohorovný výkon pana ředitele, známého sólisty místního divadla Schod, vás nepřekvapí, komediální talent se zkrátka nedá nacvičit, ten je herci dán. Milan ho dostal do vínku dost. Výkony dalších kantorů jsou svou upřímností a zaujetím natolik milé, že jim odpustíte i lehounké improvizace mezi dialogy. A co děti? No bez nich by ta krása vůbec nevykvetla, tolik živelného herectví a přirozené spontánnosti, to je radost se koukat.

Abych šel s pravdou ven, sám jsem kantorem tohoto sboru, ale protože lépe plácám, než hraju, píši tyto řádky. Stylizuji se teď do role zapáleného a zasvěceného kritika šaldovského ražení. V duchu Nesmrtelnosti díla básnického zde pějí ódu na radost ze hry, kterou ještě svět neomrzal. Odpustí mi

jistě všichni, na které jsem jmenovitě v tomto chvalo zpěvu zapomněl. Jako příležitostný kulisák a samozvaný kritik si to snad mohu dovořit. A kdyby ne, tož mi to Milan spočítá na premiích. Poděkování patří také KZ a pořadatelům jevištních forem, hlavně milé Magdě, která dala školní divadelní kometě zelenou a pozvala Žerotínku na zámecká divadelní prkna, sem mezi Vás, divadelní fajnšmekry a gurmety.

Až budete nakonec představení vytleskávat děkovačku, zazpívejte si titulní píseň spolu s nimi. Dám ruku do ohně za to, že vám slza ukápně a vytane vzpomínka na dny, kdy jste byli děti školou povinné. A já na tom nejsem jinak. Když lituji osud kantorské sboru v každodenní hurovské vřavě bujarého mládí našich dětiček, říkám si, že ta trvalá sázka našeho duševního zdraví nakonec neprohrává. Zůstává radost – bez předstírání. Opona ať jde znovu nahoru a sál prosím ještě jednou tleská.

Školní divadlo Žert při choreografii k písni Pramen zdraví z Posázaví

Páteční proud divadelní kultury

ERIK ZABRUCKÝ

Lonští vítězové Ceny diváků přijeli s novou autorskou hrou JAR mark.

Druhá hodina odbila a na Malé scéně za oponou oficiálně začal festival první inscenací. Za kouzelným spojením Malá scéna za oponou se skrývá prostor jeviště, na kterém jsou herci, ale i židličky pro diváky. Vytvoří se tak malebný prostor, na kterém jste hercům tak blízko jako učiteli při maturitní zkoušce.

První hra se odehrávala v pohřebním ústavu. No tedy! Jak to začínáme, lidi? Hned takto morbidně a s poměrně ostrým černým humorem? Chvilími jsem se bavil, ale často jsem i zíral, kam až může zajít vtípkování s mrtvolami. Ale tito herci z Kopřivnice přišli ve své hře s neuvěřitelným nápadem – se smrtuzeninami! Ptáte se, co to znamená? Zkrátka – aby nebylo mrtvole líto, že už nikdo neslaví její narozeniny, co kdybychom slavili její smrtuzeniny? To bude určitě takový osmdesátník, když už přijde jeho čas, skákat radostí, že nemusí slavit osmdesáté první narozeniny, nýbrž první smrtuzeniny. Opravdu zajímavá myšlenka.

Slzáme dolů, do M-klubu, kde se na nás vrhají reklamy! Ano, reklamy

na všemožné léčivé přípravky! Po nich se rozbíhá neuvěřitelný kolotoč, ve kterém se prakticky hádají dvě strany – ta, co říká, že bez léků to nejde a ta druhá, která věří, že silou ducha to každý zvládne. Kdyby se jenom hádaly, jenomže herci byli v jednom kole – na kolotoči. V každé scéně hrál jeden herec někoho jiného. Panebože! Aha, má chyba, proto se tato hra jmenuje Dokola 'že?...

Změna prostředí! Ta je pro dnešní den typická, jelikož vylézáme zase vzhůru k nebesům. Přišli jsme pozdě. Malá scéna za oponou je malinká, volné místo k sezení v nikde žádné. Nejspíš proto, že byla tma. Co teď? Hra byla v plném proudu a my stepovali na chodbě. V tom přišel nápad hodný uskutečnění. Vylezeme o patro výše a budeme sledovat představení z hůry, tedy z lávky pro techniky. A tak se i stalo. Bohužel se mi nahoře ze všemožných symbolů papeže, masky ďábla, úchylna, fotografa a holky s italským jménem Coconella zatočila hlava, že mé poznámky na dvou papírech sletěly dolů do publika jako lístky javoru. Nikdo si snad ničeho neví-

ml. Ale tato hra? Symbolů plno, jejich závislost na sobě se mi koukajíce na své poznámky dole nalézt nepodařilo.

Po delší pauze, kdy jsme se nado- povali kávou a nějakým jídlem, jsme sestoupili do sklepního M-klubu. Již název souboru (tedy Epic dram) předznamenával, že to bude velké drama. Ach ne, proč se všechny hry dnes točí okolo smrti? To je nějaká podivná úchylna, nebo co? Ale pozor! Smrt v této hře nebude hrát hlavní roli. Aspoň že tak. Její místo totiž zaujme nemoc mnoha tváří, tedy schizofrenie. Výborný herecký výkon hlavního hrdiny ve mně zanechává neuvěřitelné očekávání. Místy jsem si říkal, že je to opravdu přitažené za vlasy, ale ten příjemný pocit napětí se na festivalu nezažívá tak často. A to, že hlavní hrdina schizofrenik zemře rukou schizofreničky a jeho sestry v jedné osobě, to je tedy černá tečka za strhujícím zážitkem.

Záměr organizátorů festivalu byl nejspíš zcela prostý: „Hele, dáme to naschvál střídavě v M-klubu a nahoře, aby divákům vyhládlo a upro-

střed cesty se občerstvili.“ A ani na to občerstvení příliš mnoho času nezbyvá, protože všichni dychtivě čekají na stálici, která se postará o vaše bránice vždycky. Havířovská šáva Tom a Jeff letos opět přišla s vtipnou hrou, jejíž základovou scénou byl jarmark. Jenomže se v mžiku dostáváme do vězení a na jevišti se řeší poklad. Nedořeší se! Písničkáře vyženou, a tak smršť humoru z mravokárného prostředí opět vystřídá legrace z jarmarku. Bilo se mi to tam, ale vtipně.

Byl jsem unavený. Ale tak nějak příjemně. Říká se tomu kulturní únava. Jenže to jsem nevěděl, co za šok mě čeká u posledního soutěžního divadla dnešního dne. Kde nic, tu nic. Soubor Tiha.cz se nedostavil, ale poslal instrukce s příloženými texty a prosbou, jestli by se v publiku náhodou nenašel nějaký dobrovolník, který by vzal jejich úlohu na sebe. Překvapivě se dva dobrovolníci našli. Kdyby možná věděli, do jakého utrpení je autoři textu vrhají, rozmysleli by si to. Jenže to nevěděl nikdo, a tak slavná hodinka čtení táhlého dialogu začala po chvílce nudit nejen diváky v sále, ale po mém soudu i samotné herce. Ani pár panáků whisky nepomohlo. Byl to autorský záměr? Či jen pokus o kreativitu dvou sebevrahů z publika? Nevím, nemám zdání. Možná počkám s nataženou dlaní.

Kopřivnické Údivadlo uvedlo inscenaci Muž shora.

Každý už po tak zajímavě nezajímavém závěru chtěl odejít, jenomže nás v M-klubu zavalily Valouny. A to rovnou s divadelní improvizací, která ovšem měla o něco pevnější základy, než jak jsme u Valounů zvyklí. Je zajímavé, jaké jeden dům s několika byty může skrývat různé osobnosti, jejich příběhy a touhy. A ztvárnění zmíněného Valouny samozřejmě pojaly s vtipem, elánem, ale také citem pro ukončení scén a tlesknutím ve správnou chvíli. Možná i za to si vysloužili va-

lašší herci na závěr standing-ovation. Pokud to tedy nebylo způsobeno pobrukováním české hymny, tak jedině jejich talentem, schopností rozesmát publikum.

A tak končí první den festivalu Malých jevištních forem 2019. Byl to den nabitý, plný kulturních bomb i nepodarů. V žádném případě ale neodcházíme, zítra dopoledne totiž jedeme dál!

Z představení Dokola ůže rožnovského souboru My...?

Rozhovory mezi dveřmi

ADÉLA JURÁŇOVÁ
ERIK ZABRUCKÝ

Každým rokem se zajímáme o to, co se honí hlavou nově přicházejícím soutěžním souborům. A proto na ně číháváme mezi dveřmi Informačního centra, přes které každý musí projít. Jako první do našich spárů spadl soubor ÚDIVADLO:

Jak jste se dneska vyspali?

Bez odpovědi, smích...

Tak jinak, těšili jste se?

Jo, na hraní se těšíme vždycky.

Na co se můžeme těšit my?

Část našeho souboru PANGANGAN zahraje hru Špatný fór, a druhá polovina našeho týmu BERTÍCI zahraje divadlo Muž shora. Radši ale nebudeme prozrazovat podrobnosti, nechte se překvapit.

A jaká byla cesta?

Jo, všechno v pohodě. Máme dostatek sil a těšíme se.

Tak hodně štěstí!
Děkujeme.

Tajnůstkáře z Kopřivnice jsme propustili a jsme ve střežku, čekáme na další příchozí. Dveře se sice trhnou, ale neprochází jimi žádní účinkující, jen zvědavci mířící do va-

lašskomeziříčského Informačního centra. Nakonec se však přece jen ukázali další účastníci divadelní přehlídky, a to z frenštátského souboru EPIC DRAM:

Tak povídejte, jaká byla cesta?

Dobrá, dobrá, je to kousek.

Na co se z festivalu nejvíce těšíte?

Ty jo, nevím... Tak asi až uvidím různá divadla, podívám se, jak to mají oni, jak oni pracují.

Máte dost energie na hraní?

Zatím jo, uvidíme, kolik mi ji zbyde do večera.

A máte trému?

Ne.
Tak hodně štěstí!
Děkujeme.

Hned poté, co se šli členové souboru EPIC DRAM ubytovat, jsme

ve dveřích potkali krnovský soubor ČERVIVEN:

Jak jste k nám dojeli?

Vlakem, cesta byla v pohodě.

Na co jste se nejvíce těšili?

Na vás. Ale velice nás překvapila placka festivalu – pokud si všimnete, je na ní jedna herečka z našeho souboru, takže nějaká autorská práva... (smích)?

A trémíčku máte?

Ani ne, až zítra... (smích).

Tak zlomte vaz!
Děkujeme.

Poté odbila druhá hodina, my už na nikoho nenarazili a na Malé scéně začínal program – právě kopřivnické ÚDIVADLO – PANGANGAN a jejich Špatný fór. Sláva, 41. Setkání divadel ve Valmezu začalo...

Festival zahájila část souboru Údivadlo s tajuplným názvem Pangangan.

Nezapomeňte hlasovat!
Jen jeden soubor může získat Cenu diváků.

Amatérské divadlo v Kroměříži a Klub Starý pivovar

PAVEL STOJAR

Kroměříž je krásné historické město se zámekem a zahradami zapsanými na seznam památek UNESCO. Stejně jako se Valmezu někdy říká vzhledem k Valašské Atény, má Kroměříž přídomek Hanácké Atény. A není to jen tak z plezíru. Jedním z důvodů je pozoruhodná tradice amatérského divadla, kterou dnes reprezentuje především Divadelní spolek Kroměříž sídlící v budově někdejšího pivovaru, hned vedle radnice a pár desítek kroků od kroměřížského Velkého náměstí.

Klub Starý pivovar je už mnoho desetiletí centrem klubové scény a ochotnického divadla v Kroměříži. Divadlo tady fungovalo i v méně příznivých a poměrně nedávných dobách, kdy ve Starém pivovaře bylo vidět spíše asijské obchodníky s levným zbožím a pochybné prodejce předražovaných hrnců nebo dek - dnes známých pod pojmem „šmejdi“. To už je dnes pryč a Starý pivovar čeká slibná budoucnost. Na lepší časy svítá nejen kroměřížským divadelníkům, ale celé zdejší amatérské kulturní scéně.

Prostor pro divadlo, hudbu i výtvarníky

Loni v září se klub otevřel po nákladné mnohaměsíční rekonstrukci, která město vyšla na skoro 20 milionů. Radnice vzala opravu skutečně z gruntu. Vzniklo tak prostředí, které ostatní soubory mohou kroměřížským divadelníkům opravdu závidět.

Kapacita sálu zůstala stejná, není v něm ale už vrzající balkón a schodiště, naopak vznikl nový ochoz pro diváky. Herci mají nově větší záze-

Principál kroměřížských divadelníků Jiří Kašík před Klubem Starý pivovar

mí, šatny, toalety a hlavně sprchy. Komfortnější je také bar a do zrekonstruované klubovny, kanceláře a na ochoz se nově chodí po znovuotevřeném kruhovém schodišti. Nechybí technika potřebná pro kulturní produkce, světla, zvuk a další zázemí.

Program klubu nepatří jen představením Divadelního spolku Kroměříž. Nechybí koncerty nejrozličnějších žánrů, výstavy nebo představení i jiné akce pro děti. Dramaturgie se postupně rozjíždí. „Pochopitelně zde nebude fungovat jen divadlo, ale je to prostor otevřený i spoustě dalších aktivit, především neprofesionálních. Jde například o výstavy fotografií, výtvarných děl a podobně. Počítáme s tím, že to bude opět klub otevřený všem, kde budou hrát jazzmani a jiné malé hudební formy, scházet se šachisté, kam budou v neděli chodit děti na pohádky, kde budou zpívat a hrát na flétničky svým rodičům caparti z mateřských školek,“ vysvětluje Jiří Kašík.

Na své si přijdou i dříve narození. „Zavedli jsme opět Čaje o páté, které navazují na tradici starou přes půl století. Mnozí z těch, co chodili na tuto akci třeba už v šedesátých letech, si to nenechají ujít a přijdou si zatancovat zase. Těm nejstarším je i přes sedmdesát. To je skvělé,“ říká Jiří Kašík, vedoucí Divadelního spolku Kroměříž.

Památkově chráněná budova někdejšího pivovaru pochází z konce 16. století. Už řadu desetiletá ale objekt slouží kulturním akcím. Kromě práce divadelníků tady ale kulturní život příliš nekvetl. V minulých letech se do objektu prakticky neinvestovalo a chátral. „Od roku 2002 to byla spíše asijská tržnice, kde se prodávalo oblečení a již zmínění šmejdi tady bohatli na neznalosti a bezbrannosti našich seniorů. To si tento dům s tak bohatou tradicí nezasloužil. Deset let jsem společně s kroměřížskou kulturní veřejností bojoval za to, aby se to změnilo. Před šesti lety přišlo tehdejší vedení města dokonce s myšlen-

kou, že tady udělá školící centrum pro nově vznikající Zahradnické centrum, čemuž se také s vypětím všech sil podařilo zabránit," podotýká Jiří Kašík.

Podobný prostor pro amatérské kulturní aktivity donedávna městu chyběl. Rozlehlý Dům kultury má jiné parametry, stejně jako klub Stará masna, který funguje na komerční bázi.

Bohatá divadelní historie

Kroměřížský Divadelní spolek, který ve Starém pivovaru sídlí, navazuje na tradici ochotnického divadla, která v Kroměříži vzkvétá už od roku 1863. A zdaleka tady nejde jen o divadlo, ale o spojení lidí nadšených pro společnou věc, kterou chtějí předávat jiným.

„Jsme spolek a děláme spolkovou činnost. To je podstata věci. Jednou ze součástí této spolkové činnosti je divadlo. Skutečně živá regionální kultura může v každém městě nebo obci fungovat jen na této neprofesionální, spolkové základně. Odspodu, přímo od lidí. Je třeba pečovat o ty, kteří jsou ochotní společnosti přinést i něco víc, než jen chodit do práce za peníze. Pokud kulturu zcela institucionalizujeme a zprofesionalizujeme, nejedná se už o kulturu rozvíjející region. Nikdy jsem si pod pojmem kultura nepředstavoval dovoz pořadů nabízených agenturami a nikdy jsem úroveň kultury v našem regionu nehodnotil podle toho, kolik takových pořadů se v Kroměříži objevilo,“ zdůrazňuje Jiří Kašík.

Divadelní spolek má nyní kolem čtyřicítky členů, z toho zhruba dvánáct je opravdu aktivních. „A bude to fungovat tak dlouho, dokud tito lidé budou ochotní nejen hrát, ale také řešit organizační a provozní věci kolem spolku. Je to spousta práce. Snažíme se proto vychovat si své následovníky,“ podotýká Jiří Kašík.

Cesta na divadelní prkna není úplně snadná. Jen málokdo může rovnou stoupnout na jeviště a začít pracovat s profesionálním režisérem. Nejprve se zájemci o ochotnickou dráhu sžívají s činností spolku. Vyzkouší si, jaké je to pracovat

Divadelní sál Klubu Starý pivovar

v šatně nebo prodávat lístky. Až za rok nebo za dva je čeká odměna v podobě první role pod dohledem divadelního profesionála. Například brněnského herce Ladislava „Láry“ Koláře, který s kroměřížskými divadelníky už řadu let spolupracuje.

Před ním to byla další skvělá jména, například brněnský profesor Alois Hajda nebo zlíňští divadelníci Antonín Navrátil a Roman Mecnarowski. Tehdy ještě pod hlavičkou zřizovatele, kterým byl podnik Pal Magneton. Po roce 1989 se zřizovatelem stal Dům kultury až do roku 2006, kdy vznikl Divadelní spolek Kroměříž.

K neúspěšnějším představením v novodobé historii souboru patřil muzikál Jeptišky, se kterým herci šestkrát vyprodali velký sál Domu kultury, kam se vejde bezmála 600 lidí a se kterým objeli prakticky celou republiku.

Festival amatérských divadel

Před deseti lety zavedli divadelníci předplatné, které kromě domácího souboru zahrnuje i hosty z jiných amatérských scén. Předplatné jde na dračku a obvykle bývá pryč hned první den, kdy začne prodej. „Pořádáme také Divadelní festival Ludmily Čápkové a tak máme dobrý přehled o tom, co se na amatérské scéně urodí. Bereme k nám jen ty nejlepší, je z čeho vybírat,“ říká Jiří Kašík.

Od roku 2008 pořádají kroměřížští divadelníci v květnu Divadelní festival Ludmily Čápkové. Navazují tak na zdejší tradici divadelních přehlídek, která skončila v sedmdesátých letech. Každý rok se festivalu účastní zhruba osm souborů z Česka i ze Slovenska. Vítěz této soutěžní přehlídky má možnost postupu na festival mladého amatérského divadla FEMAD Poděbrady. A proč festival Ludmily Čápkové? „Ludmila Čápková byla bezesporu jednou z největších lidských a hereckých osobností, která pro rozvoj ochotnického divadla a kulturních aktivit obecně jak v regionu, tak i v rámci celé republiky, udělala obrovský kus práce a my chceme, aby její jméno zůstalo i nadále prostřednictvím našeho festivalu v povědomí divácké veřejnosti,“ vysvětluje Jiří Kašík.

Festival je koncipován obdobně jako přehlídka FEMAD Poděbrady. „Zveme na festival soubory, které zůstaly těsně před branami postupu na národní přehlídku ve Volyni. Mnohdy to může být jen z nedostatku postupových míst z krajské přehlídky, jindy z důvodu subjektivního pohledu hodnotitelů, kteří se nenaladili na stejnou vlnu jako divadelní soubory. A protože umění je objektivně nezměřitelné, chceme těmto souborům, které zůstaly těsně pod čarou, nabídnout novou možnost tvůrčí konfrontace na našem divadelním festivalu Ludmily Čápkové. Vítěz našeho festivalu postupuje přímo na FEMAD Poděbrady,“ doplňuje Kašík.

Více
o kroměřížském
divadle
na webu
www.divadlok.cz

Od probdělých nocí ke snovému divadlu H. P. Lovecrafta

MAREK ADAMÍK

Co je účelem divadelního představení? Pobavit? Vyvolat otázky? Inspirovat? Nejspíše z každého něco, a pokud se již stane, že po jeho zhlédnutí změníte svůj život i v „nepatrném“ ohledu k lepšímu, může si tvůrce blahopřát. Jedno z takových představení – bez ohledu na herecké výkony – také klade otázky: „Žijete svůj život svobodně, bez manipulací a podprahových vlivů? Máte čas se rozhodnout, co chcete a co už ne? Dokážete si vymezit svůj životní prostor?“ Přišlo s ním rožnovský soubor „My...?“ pod názvem „Dokola že“ a návštěvníci jej v rámci 41. ročníku festivalu Malých jevištních forem mohli zhlédnout v pořadí jako druhý.

Mnoho z nás to někdy zažilo. Někteří více, někteří méně. Někdo nám řekl, že bychom měli udělat to nebo ono, protože je to správné, že se to tak sluší, že je to pro naše dobro. Anebo že bychom něco měli řešit. Třeba nespavost. Nebo spíše absenci potřeby spát v době, kdy je to normální. V jedné scénce se tuto situaci snažila matka malé dcerky řešit nejprve domluvou, později „práškem“, v představení jakýmsi všelékem na všechno, s čím si nevíme rady a je nám nepohodlné. Bolí tě hlava? Vezmi si prášek. Jsi unavený? Něco ti chybí, zřejmě nějaký vitamín (prášek). A co krk? Neškrábe tě v něm? Po ruce máme přece mocnou pastilku (prášek).

A když je to obráceně? Například když spíme a máme tolik snů, že skoro nepoznáme co je skutečné a co ne? No tak je prostě utlumíme. Máme na to přece „prášek“. Není běžné, aby se abnormalita považovala za „dárek“. Zvláště pokud jde o něco takového jako noční děsy (čti klidně i běsy). Ty nejsou tak běžné jako bolesti hlavy, prý jde o jev, kterým trpí hlavně malé děti a projevují se extrémně děsivými sny vedoucí až k panickému chování. Kdepak, nejde o noční můry, při nichž vás někdo pronásleduje,

padáte do propasti, topíte se nebo se odněkud nemůžete dostat (je až k nevíře, kolika lidem se například i v pokročilejším věku zdá, že jsou ve škole, ale když chtějí po skončení vyučování odejít, nedaří se jim sbalit si učebnice). V takových snech se odehrávají „příběhy“ natolik děsivé a hrůzné, že se snažíte z ložnice utéci nebo třeba začnete skákat na posteli jako na trampolíně, aniž byste o tom věděli. A ráno si samozřejmě nic nepamätujete.

Někomu se noční děsy časem rozvinou v živé sny s bohatými příběhy protkané dechberoucími barvami, pulsujícími emocemi a prožitky takřka spirituálního významu. A pro někoho se stanou celoživotní inspirací pro tvůrčí práci. To je případ i amerického spisovatele, básníka, esejisty Howarda Phillipse Lovecrafta (1890–1937). Dříve podceňovaný a možná trochu i přehlížený „pisálek“ prý průměrných povídek se nakonec dočkal – jak už tak bývá – věhlasu až po své smrti. U nás jeho dílu věnovalo mimořádnou péči nakladatelství Plus a vydalo jej v souborném vydání doplněném komentáři od takových literárních kapacit, jako byl třeba Josef Škvorecký.

Není náhodou, že Lovecraft je mistrem takzvaného „ghostwritingu“ a průkopníkem moderního horroru. Jeho povídky jsou mnohdy popisem snových vizí, poetickým záznamem obrazů, které potkává v průběhu svého snového putování. Vyznačují se bohatým, května-

H. P. Lovecraft

tým jazykem, ačkoliv hlavní autorovo hlavní směřování se nachází trochu někde jinde. A to ve schopnosti zachytit hrůzu a strach nahánějící svět, jehož brány se otvírají, když uleháme ke spánku. Jak je uvedeno na přebalu Měsíčního močálu, druhé knihy jeho sebraných spisů: v mezihvězdných krajinách vesmírného prostoru.

Sám autor na své dílo prý pohlížel kriticky a zmiňuje se až o svých pozdějších dílech Barva z vesmíru nebo Věc na prahu. Jaký že je tedy Lovecraft vlastně autor? Mezi hlavními náměty najdete mystické směřování k tragickému osudu a nemožnost se mu vyhnout, nutkavé přesvědčení hlavního hrdiny, že je třeba pokračovat dále kamsi do neznáma, mimozemské bytosti z různých rozměrů a dimenzí, zneužívání vědy, existenciální úzkost, strach z rozpadu osobnosti, zobrazení prázdnoty a kosmické nicoty apod. I když mu nejsou cizí také společenská témata – varoval před

mocí nukleárních zbraní a bezohledného výzkumu – nejvýrazněji se v jeho tvorbě odrážely názory, domněnky a především mimořádně citlivá, avšak labilní autorova osobnost. V raných povídkách nechybí prvky rasismu a xenofobie, Lovecraft údajně neměl v oblibě náboženství, sport ani moderní esoterismus. Podivuhodné je, že si později vzal za manželku ukrajinkou

židovku, a i mezi svými přáteli měl mnoho zástupců „opovržených ras“. Není divu, že svůj názor nakonec změnil.

Čekáte-li snad od Lovecrafta potoky krve a scény, ze kterých se citlivým povahám zvedne žaludek, jste na omylu. Podivný pán z Providence těží ze strachu z neznámého. „Obluda“ není nikdy zcela zjevná a často zůstane lidskému

oku skrytá jako tajemství, které má zůstat neodhaleno. Že by pozůstatky prožitků ze snového putování nočními děsami? I ty prý svým obsahem zůstávají po probuzení skryty. V paměti nezůstává nic. Jen chování snícího může být zmatené, připomínající návrat z nějaké dlouhé zapovězené cesty.

Hm..., to by mohl být zajímavý doprovodný program

KAREL PROKEŠ

Za nejnemožnější název pro kapelu na české scéně jsem kdysi považoval sousloví Mňága a Žďorp. Sedm let po vzniku téhle hudební atrakce z Valmezu to však v roce 1994 muzikant a zpěvák Marek Doubrava, v nespokojenosti s postem kytaristy Tata Bojs, neb tam se nehraje, ale skáče, prokopnul ještě dál. Tehdy vznikající skupinu nazval dvěma písmeny a třemi tečkami - Hm..., příležitostně též Hm a tri body.

Pravda je, že horší název pro hudební skupinu, než Hm... patrně už nelze vymyslet, není zajímavý a nezní dobře. „Nejenže jím příliš nezaujmete, ale navíc se o vás skoro nedá mluvit,“ říká o Hm... Mardoša ze spřízněné kapely Tata Bojs. „Schválně se zkuste někoho zeptat: Slyšels Hm...? Název to není špatně vyslovitelný, spíše je špatně slyšitelný. Musíte pořádně nastražit uši. A o to možná šlo,“ přemýšlí známý hudebník. „Lehce přecházet ze stylu do stylu, hrát bigbít na akustické nástroje, folkové skladby kořenit hip hopem, písničky vtipně uvádět a sebe uvádět do překérných pódiových situací, trapnost měnit ve vtipnou kaši, hrát punk a zpívat o babičce, ale také zhudebňovat básně z povinné četby, přičemž to rozhodně není nuda ani oněch básní zesměšnění..., to všechno je pro Hm... velmi typické“ snaží se Mardoša charakterizo-

vat tuhle nadžánrovou ochutnávku divných zvuků a experimentálních postupů, které jsou vlastně velmi příjemné a lahodivé.

Tvorba členů a přátel skupiny Hm... je vlastně velmi vstřícná. Písničky jsou přehledné, či dokonce úhledné, napadnuté, zajímavě instrumentované a často už na první poslech chytlavé. Nedají se ovšem spoutat do nekonfliktních šablon, vnucovaných třeba posluchačům rádií jako neměnná norma. Vysílatelných písní ale mají nepřeberně.

Od počátku jsou jejich písně většinou dobře vybranými zhudebněnými texty českých básníků. Jednak klasiků, Jaroslava Seiferta, Josefa Kainara, Jana Nerudy, Fráňi Šrámka, Antonína Sovy, Jiřího Wolкера, Jiřího Orteny, Františka Gellnera, Ivana Blatného, Jana Zábrany, Bohuslava Reynka, či Františka Hrubína, a pak také autorů současných, Víta Kremlíčky, nebo Pavla Šruta a jiných. V repertoáru kapely Hm... však najdeme i překlady z poezie francouzské, dominují tu Jean-Arthur Rimbaud a Guillaume Apollinaire. Ostatní texty jsou od dvorního textaře skupiny Petra Kotouše, nebo od členů kapely a jejich přátel.

Ale vraťme se na začátek. Hm..., to byla nejdříve dvojice zpívajících hudebníků, tedy kytarista a klavírista Marek Doubrava a hráč na baskytaru a housle Viktor Ekrt. S nimi pak

Skupina Hm...

vystupovali a později i nahrávali různé hosté, jimž se říkávalo „tri body“. Mezi jinými se tu angažoval třeba Milan Cais, bubeník a zpěvák kapely Tata Bojs. Od roku 1996 Hm... začali hrát pravidelněji a v repertoáru už měli pouze původní skladby. V následujícím roce pak nahráli demo CD Ehm... a hostovali na koncertech Tata Bojs, což jim zajistilo jistý věhlas u širšího publika.

V té době také přestali psát vlastní texty. Nadlouho posledním textem z vlastních řad Hm... je prý Markovo Asi si umřu, které pravděpodobně napsal jednou večer, když nemohl usnout kvůli nějaké holce. Alespoň tak to říkal. To, že Marek texty psát umí, je vidět jednak na starší písničce Ema, i na novějších kouscích Lovu zdar,

nebo Strejda Mára, či crazy songu V myčce. Jenže Hm... stejně raději hledají a asi tak z poloviny šťastně nalézají ve sbírkách respektovaných básníků. Druhou polovinu písňových textů Hm... okupuje svým talentem Petr Kotouš, kdysi spolužák, později kamarád Marka Doubravy. V raných dobách Hm... hrál Marek kromě Hm... a Tata Bojs společně s Kotoušem také ve veselém duu Billy a Kid, které vlastní nepozorností postoupilo do celostátního kola trampské PORTY. Říká se, že o tom ve světlé chvíli rozhodl Wabi Daněk. Skupina Billy a Kid se poté rozpadla, ale Kotouš nadále píše texty, které je třeba spotřebovat.

V roce 2000 Hm... vydali druhý archivní otisk vývoje skupiny, tentokrát ovšem jako nefalšované album s názvem Hm..., to by mohlo být

zajímavé. Slávy kolem toho bylo dost, hudebníci měli radost, že se o skupině zmínili i v Mladé frontě, Lidových novinách, Reflexu, v Rolling Stonu a na několika webových serverech.

Nicméně, ze sestavy se postupně vytrácely tzv. „tri bodky“, průběžně hostující spřátelení hudebníci. Odešel bubeník Milan Cais, a naopak se v kapele zabydlel Filip Nebřenský flétnista a hráč na řadu dalších, občas i dost podivných nástrojů. Pak ještě nastoupil bubeník a perkusista Tomáš Rejholec a zhruba od zimy roku 2001 je tedy Hm... čtyřčlenné. V téhle sestavě vydali v roce 2004 album Oběd, jako oslavu jídla, pití, lásky a podobně příjemných věcí.

Následující CD Plán na zimu z roku 2008 vystihuje svým názvem jak dlouhý proces jeho vzni-

ku, tak návod k použití. V té době Hm... hodně hráli a svět jim ležel u nohou... Ale pak hudebníci najednou zjistili, že se jejich obdivuhodným ženám narodily děti. A co mohou dát otcové svým dcerám a synům lepšího, než kus sama sebe? Tak v roce 2011 bylo třeba nahrát CD dětských písniček s názvem Klukoviny. A protože holt nikdo nemládne, bylo potřeba se nějak vyrovnat s okolnostmi, které s sebou přináší čas zralé dospělosti. Z poznané nutnosti muselo tedy vzniknout zatím poslední album Lovu zdar, vydané před šesti lety.

Páteční maraton nahoru po schodišti dolů

ADÉLA JURÁŇOVÁ

Setkáním divadel provází Pavel Král a Zdravec.

Jako divák to nemám tak náročné, správně? Mám se podívat na výkony souborů a pak jenom svoje pocity z uvedených her sepsat do jednoho článku. To zvládnou. Jedna, dva, tři. Nádech. Jdem na to.

Na úvod jsme zaútočili ještě plní energie na Malou scénu za oponou, kde se mělo odehrávat první vystoupení. Hrál se Špatný fór, které na Setkání divadel přivezlo ÚDIVADLO – PANGANGAN. Ve zkratce vám převyprávím, o co vlastně šlo. Majitel pohřebního ústavu byl surově zabit cirkulárkou a jeho syn ústav zdědil a nastolil svou vládu. Změnil pohřby na velice veselou záležitost na základě jeho zážitků z Bali, což se nikomu nelíbilo. Mezitím jej úlisná notářka okradla podvodnými smlouvami o peníze a svěřila se o tom své kamarádce. Ta následně vše prozradí-

la a sama nového majitele ústavu donutila podepsat papíry o svěřeni pohřebního ústavu do jejích rukou. Okradený samozřejmě zuřivě papíry podepsal, aniž by si je přečetl, a přišel o vše, co tak lehce získal. Nakonec byl i on zabit podlou cirkulárkou, která v tomto příběhu zastávala hlavní roli padoucha.

Hra se mazlíla s tématem smrti pod rouškou černého humoru a svými nenápadnými fóry se nás snažila rozesmát, řekněme, že úspěšně. Více než to jsem si však užívala morbidního vtipu, jenž zastávala zanechaná ruka původního majitele na scéně. Pravděpodobně na ni bylo zapomenuto a ona tak chudák ležela na podlaze a svou přítomností dodávala celé hře nádech brutality, který se za vším tím pokřikováním a máváním končetinami skrýval.

Co se výkonu herců týče, jako člověk zvenčí jsem nezaznamenala tolik věcí jako zkušený divák, nicméně i tak mi neuniklo, že většina silných emocí byla přehrávána až na vrchol absurdity. Možná to byl záměr a nakonec to bylo i vtipné. Po tomto dramatickém kousku jsme seběhli schody až dolů do M-klubu, abychom se mohli pokochat hrou DOKOLA 'ŽE? od souboru My...? Ne, opravdu vím, jak se jmenují.

Tématem byla bez pochyb problematika prášků, farmaceutické společnosti a nemocí celkově. Člověk je velice křehké stvoření. Umíráme i kvůli banalitám a bez moderní medicíny by populace velice prudce klesla. Lidé si berou prášky na vše – na bolest hlavy, břicha, na únavu, nespavost atd. Vidina rychlého řešení, které prášky v lidech vzbuzují, je příliš velkým lákadlem na to, aby jeden odolal. Zahrané to bylo velmi dobře, byly nastíněny obě strany moderní medicíny, což jsou ony prášky anebo alternativní léčba. Byla jsem opravdu ráda, že se nesnažili vyzvednout ani jednu z těchto dvou cest, neboť obě mají své pro a proti a bylo by to jistě nemoudré.

Jako třetí nastoupilo ÚDIVADLO – BERTÍCI se hrou Muž shora. Příběh se odehrával v hotelu u lesa, který vedla velice pobožná Marie. Hotel navštívili zákazníci, kteří dle mého názoru si s sebou nesli určité hříchy či prohřešky proti nebesům.

Jedna byla pyšná, další byl chlíp-ník, další snad vrah... Bylo těžké se v tom vyznat, nicméně i přesto mě herci do děje natolik vtáhli, že jsem neprotestovala. Jedna z postav, pan Kobrman (snad to jméno píše správně), zastávala ďábla, který postupně zbavoval hříšníky životů. Jednoho po druhém je zabíjel, ačkoli na konci zůstal jeden naživu. No, jsem z toho trochu jelen, ale dojem to na mně zanechalo velice dobrý. Nejraději bych šla na vystoupení ještě jednou a s vysvětlivkami, abych příběh dokonale pochopila. Dostáváme se do té fáze programu, kdy už bylo opravdu nutné zajít na kafe a trochu se vzpružit před nadcházejícími třemi hodinami kultury. To víte, jednoho to opravdu vyčerpá a moje energie z úvodu už dávno zmizela v propadlišti dějin.

Nastoupil EPIC DRAM předvádějící hru s názvem Muž mnoha tváří. Tentokrát jsme byli vtaženi do takového ne-zrovna-normálního dne schizofrenika, který po smrti svých rodičů toužil poznat svého nově objeveného sourozence. To, že přitom unesl tři osoby a následně – pozor, spoiler – zabil dvě z nich a pár dalších lidí, bylo vrcholem celého díla. Vlastně na konci přežila jen jeho objevená sestra, která schizofrenika zastřelila. Ukázalo se, že schizofrenií totiž trpí taky a ve vypjaté situaci si moc nevěděla rady. Schizofrenik (ještě během svého žití) měnil své tváře jako na běžícím páse a jako na běžícím páse umíraly i všechny postavy.

Mimochodem... Všimli jste si, že zatím každá hra měla nějakou spojitost se smrtí? Nejdřív pohřební ústav, teď tohle, a dokonce i při hře divadla My...? nakonec taky někdo umřel.

Jedno jsem ale nepochopila. Pokaždé, když na jevišti někdo umřel, většina diváků propukla v hlasitý smích. Jsem mimo, nebo to беру příliš vážně, když si myslím, že tahle hra nebyla k smíchu? Když se na to dívám zpětně, chápu, že divákům mohlo zabíjení postav (které padaly jak mouchy) připadat vtipné, avšak jsem toho názoru, že by se nad tím měli lidé spíše zamyslet. Schizofrenie není žádná sranda, jedná se o vážnou nemoc, která si zaslouží pochopení a vážnost. Z této divadelní hry se divákům moc velkého vědění nedostalo, takže se vý-

buchům smíchu nakonec zas tak nedivím, ačkoli ve mně vyvolávají nehezké pocity.

Přesuňme se však o hru dál, je nutno odlehčit notu. A právě to nám hra JAR mark od divadelního souboru TOM a JEFF poskytl. Byla jsem neskonale vděčná, že jsme na chvíli upustili od tématu smrti a problémů a všech těchto negativních věcí, protože se ve mně pomalu ale jistě začala kumulovat temná bouře, která jen čekala na nějaký podnět, aby se mohla spustit. Hra byla plná písniček, které povzbudily a rozesmály mnohé zachmuřené tváře. Od příběhu policajta a kominička jsme se dostali na jarmark, kde to vlastně i celé začalo, a postupně jsme se nějak prokoušali ke konci. Uskutečnili jste tedy poslední přesun (na každé divadlo jsme museli buď šplhat nahoru do sálu nebo slézat dolů do M-klubu) a trpělivě vyčkávali, co nám TIHA.CZ se hrou Vítejte v nebi předvedou.

Herci se nedostavili. Uvaděčům, či moderátorům byla doručena složka s návodem, podle něhož se hra začala řídit. Byli vybráni dva dobrovolníci z publika, kteří do rukou dostali scénář a ten následně začali číst. Jednalo se o hodně dlouhou, možná až příliš dlouhou, debatu mezi Bohem a Ďáblem. Ale původně jsme si mysleli, že Ďábel je Bůh a Bůh je obyčejný člověk, který v loterii vyhrál hodinu v nebi. Bylo to zajímavé, ale moc dlouhé, a kdyby herci přišli a odříkali vše zpaměti, jistě by to lépe šlapalo. Na druhou stranu, nápad to byl vskutku originální, a pokud by se do příště vyčtylo pár much (mělo by to být kratší a případně trochu nahuštěné) jistě by to byl ještě lepší zážitek. Nicméně, byla tu vyřčena spousta zamyšleníhodných věcí a celkově se mi téma líbilo. Opravdu mi s tím ale kontrastuje únava vybraných herců i posluchačů a bylo více než zjevné, že všichni touží po tom, aby brzy přišel konec nebo aspoň nějaká změna.

Po tomhle maratónu jsme tedy byli všichni zanecháni svému osudu a mohli jsme se pomalu odkutálet do svých kutlochů. Pořád mi však nejde z hlavy, proč se většina her dnes týkala smrti, nebe, pekla a všeho kolem. To se snad muselo domluvit předem, protože jinak to nevidím a nechápu.

Mezi lidmi

Anketa zpravodaje Setkání divadel – MJF 2019

ptal se ERIK ZABRUCKÝ

Přichází jaro. Sníh a zima se už drží jen na nejnvýše položených místech naší země. U nás už prozpěvují ptáčky a příroda se vzpamatovává z té dlouho trvajících mrazivé křeče. I já jsem se chtěl nabažit toho teplého vzduchu a jarní energie, ale rovněž mám stále myšlenky okolo divadelníků. Proto jsem vyrazil ven a poptal se lidí, jaký vztah vůbec k divadlu mají:

Zajímáte se o divadelní umění? Chodíte do divadla, sledujete divadelní inscenace v televizi?

Jonáš, 15 let, žák základní školy

Ne, nezajímám se. Občas jdeme na nějaké divadelní představení se školou, ale je to vždycky nuda.

Ondřej, 18 let, student gymnázia

Myslím si, že se o divadlo celkem zajímám. Snažím se tam chodit, ale v poslední době na to nemám příliš času, což mě mrzí. Divadelní inscenace v televizi mě moc nelákají, protože je pro mě jako pro diváka velice důležitý kontakt herce s publikem.

Adam, 31 let, kadeřník

Ne, do divadla nechodím. Nikdy mě to netáhlo. Spíš si zapnu nějaký dobrý film, ke kterému se rád vracím.

Lenka, 48 let, prodavačka

Zajímám. Ráda navštěvuji divadelní představení, u kterých se ráda uvolním a hlavně pobavím, protože to je v dnešní době stresu podle mého názoru to nejdůležitější.

Miroslava, 70 let, důchodkyně

V divadle jsem už léta nebyla, ale na divadelní inscenace se občas v televizi podívám. Jen mě to nesmí nudit. Když mě to nudí, vždycky u toho usnu (smích).

Jak je podle vás možné, že divadlo = umělecká disciplína, která pravděpodobně vzešla z pravěkých rituálů, slavností či obřadů, a formální dokonalost získala v antickém Řecku – přežilo do našich časů vzdor konkurenci filmu a dalších multimediálních projevů, a těší se velké oblibě?

Jonáš, 15 let, žák základní školy

Nad tím jsem nikdy nepřemýšlel, ale je to zajímavá otázka. Možná proto, že když vás herec v divadle naštvě, tak po něm můžete něco hodit, zatímco po televizi nic házet nebudete, že? (smích)

Ondřej, 18 let, student gymnázia

I přesto, že se za ty tisíce let společnost neskutečně posunula dopředu, je divadlo podle mě aktuální v jakékoliv době, jelikož dokáže reagovat na společenské jevy a na dění okolo nás.

Adam, 31 let, kadeřník

No, to je velice složitá otázka. Nevím. Ale myslím si, že v každém člověku je zakotvena touha po zábavě, po prožitku. Jen si jej nevytváříme sami, ale platíme si za něj. A je jedno, jestli jdete na koncert, do kina, do divadla. Každého zkrátka baví něco jiného.

Lenka, 48 let, prodavačka

Kdybych na tuto otázku měla odpovědět podle sebe, řeknu vám, že se mi líbí kombinace zábavy a větší skupiny lidí, ve které hra vyvolává podobné pocity jako ve vás.

Miroslava, 70 let, důchodkyně

To nevím. Já jsem do divadla chodila vždycky okouknout, co ženské nosily za šaty (smích).

Dáváte přednost profesionálnímu, nebo amatérskému, či alternativnímu divadlu a proč?

Jonáš, 15 let, žák základní školy

Tak nad tím jsem také nikdy nepřemýšlel. Jak jsem říkal, já do divadla nechodím, ale jednou jsem se školou jel do divadla do Ostravy, a zaujaly mě velké sály, jeviště a světla. To bylo zajímavé.

Ondřej, 18 let, student gymnázia

Líbí se mi spíše amatérské divadlo, na kterém bývá méně lidí a divák se tak více dostane do kontaktu s herci. Kvalita amatérských herců je mnohdy srovnatelná s herci, které vidáváme na velkých jevištích. Co se týče alternativních forem diva-

dla, tak ty jsem zatím neměl možnost zhlédnout.

Adam, 31 let, kadeřník

Jak už jsem říkal, divadlo mě příliš netáhne, takže žádnému.

Lenka, 48 let, prodavačka

Navštívila jsem i profesionální i amatérská divadla, a má spokojenost nezávisela na tom, zda to byli profesionálové nebo amatéři. Některé hry se zkrátka povedou, a některé ne.

Miroslava, 70 let, důchodkyně

Tak je samozřejmé, že profesionálové budou na jiné úrovni, než amatéři. Ale i mezi amatéry se může skrývat nová paní Bohdalová, co vy víte.

Navštívili jste někdy Setkání divadel – Malé jevištní formy, soutěžní přehlídku amatérských divadelních souborů, která v Kulturním zařízení města Valašského Meziříčí probíhá každoročně od poloviny 70. let?

Jonáš, 15 let, žák základní školy

Ne, nenavštívil.

Ondřej, 18 let, student gymnázia

O tomto setkání jsem se dozvěděl poprvé v loňském roce od kamaráda, který zde účinkoval. Povinnosti mi bohužel nedovolily se zúčastnit, a tak doufám, že to letos klapne.

Adam, 31 let, kadeřník

Nenavštívil jsem ji nikdy. A ani jsem o tom nikdy neslyšel.

Lenka, 48 let, prodavačka

Navštívila, poprvé před dvěma lety. A i letos bych se tam zase ráda podívala. Panuje tam vždy veselá atmosféra, takže se těším.

Miroslava, 70 let, důchodkyně

Tak to asi ne. Vždycky jsme chodili jen na jedno představení, nikdy jsem nebyla na žádném setkání více divadel.

Hlášky porotců na semináři:

Kokainový drajv. Mindfuck, jaký jsem nezažil. Uplkaná slátanina

Jak hodnotili představení prvního dne festivalu porotci na rozbořovém semináři? Někdy zaznívala zajímavá slova...

Údivadlo – Pangangan, Kopřivnice Špatný fór

Absurdní příběh z prostředí pohřební služby.

Petr Váša:

Nechal jsem se unést absurdními nápady. Zapůsobilo na mne načasování a „kokainový drajv“ jednoho z herců. Potíž vidím v příběhu, bavilo by mě to jako groteska, ale mohlo to být ještě šílenější a absurdnější. Nebo naopak uvěřitelnější a propracovanější. Takhle to skončilo někde mezi.

Dominika Špalková:

Podle mě naopak timing nebyl dobrý, některé pasáže byly prázdnější, jindy se naopak bilo víc věcí najednou.

Ivo Kristián Kubák:

Inscenace působí neuchopeně, chtělo by to pohled zvenku, domyslet dramaturgii. Situace zůstávají rozehrané a nepracuje se s nimi.

Údivadlo – Bertici Kopřivnice Muž shora

Thriller odehrávající se v osamoceném horském hotelu

Petr Váša:

Chyběla mi dramaturgická linie. Bylo to nad vaše možnosti a nepromysleli jste si zápletku

Dominika Špalková:

Tento žánr detektivky, thrilleru nebo hororu, má svá pravidla a pracuje s napětím. To se vám nepodařilo. Je to hodně těžký žánr, není lehké to promyslet.

Ivo Kristián Kubák:

Mně z toho především zůstává v hlavě milion otázek, které zůstávají nezodpovězeny: Kdo je pan

Z představení Vítejte v nebi tajuplného souboru Tiha.cz

Koberman? Kde a v jaké době se příběh odehrává? Proč je tam jednou váček se starými mince a zároveň digitální foťák? Spousta věcí se tam bije. Takový „mindfuck“ jsem ještě nezažil. Nešťastná je práce se symboly, například obraz papeže.

My...? Rožnov pod Radhoštěm Dokola že?

Jak naložit se svým zdravím? A jak nás mohou v této oblasti manipulovat extrémní názory, špatní vědci i reklama.

Petr Váša:

Jsem rád, když vidím, jak se tento soubor ve srovnání s loňskem dovede vyvíjet. Vnímám jsem představení jako poselství, že nepřítelem všeho je přehánění.

Ivo Kristián Kubák:

Mám problém s tím, že si děláte srandu ze všeho a shodíte nakonec i vaše vlastní názory.

Dominika Špalková:

Já v tom problém nevidím. Naopak si myslím, že jste tou relativizací všech názorů skvěle vyjádřili chaos naší doby. Samozřejmě, dalo by se to ještě vyčistit. Dostali jste mě zá-

věrem, kdy jste se paralelně ve dvou skupinách zároveň na jevišti rozhá-dali. Oceňuji vyjádření názoru.

Epic Dram Frenštát pod Radhoštěm Muž mnoha tváří

Příběh rozpolceného člověka, který má dvacet různých osobností a řídí se hlasy, co mu našeptávají.

Ivo Kristián Kubák:

Vadí mi především využití cizího díla v námětu, konkrétně jde o filmový thriller Split, a nepříznání autorství. V souboru máte potenciál a dokážete ztvárnit postavu, která je důvěryhodná. Jinde to naopak nefungovalo, například u postavy psycholožky. Stejně tak to občas nefungovalo scénograficky.

Dominika Špalková:

Stálo by za to zjistit si více o té nemoci, abychom věděli, o čem hrajeme.

Petr Váša:

Než se člověk do takové věci pustí, musí si vyjasnit o čem bude hrát a jak to bude hrát. Oceňuji vnitřní hlasy, mé oblíbené téma. Myslím si ale, že je to další z dobrých příkla-

dů toho, jak to dopadne, pokud si nasadíte latku příliš vysoko.

Toma a Jeff, Havířov **JAR mark**

Jarmareční píseň z prostředí kriminálu.

Petr Váša:

Našli jste si rámeček žánru, který mě baví a těší – je to jarmark a věznic-ká humoreska. Takto pojatý žánr jsem ještě neviděl. Ta muzikálová stylizace byla velmi vtipná.

Dominika Špalková:

Já k tomu nemám moc co říci a moc takovému humoru nerozumím.

Ivo Kristián Kubák:

Chápu názor Dominiky. Je to představení, které atakuje otázku osobního vkusu, ale já jsem to přijal. Vnímám to jako poučenou práci s brakovým žánrem. Jako nedostatek vnímám nedořečení a rozetnutí příběhu na dvě polohy – vězení a jarmark. Bylo to nevyvážené.

Tiha.cz

Vítejte v nebi

Divadelní experiment, kdy představení probíhalo jako scénické čtení hry – dialogu - dvěma vybranými diváky. Padla u toho skoro celá lahev whiskey...

Petr Váša:

Zajímavý experiment. Nikdo netuší, jak moc byli do věci angažováni moderátoři a protagonisté z publika, kteří skončili na jevišti. Ovšem text konvenční, ne příliš zajímavý a dlouhý.

Ivo Kristián Kubák:

Moderátoři bohužel předem vyzradili fór. Co se textu týká, vnímám ho jako uplkanou slátaninu, která se občas nedala poslouchat.

Marta, jó Marta. Martu zná celá parta... Ze hry JAR mark Toma a Jeffa

FESTIVALOVÉ MENU

Párek v rohlíku	25 Kč
Chléb se škvarkovým sádlem	25 Kč
Valašská kyselice	45 Kč
Kuřecí sezamové stripsy, francouzské brambůrky, salátek	99 Kč
Vepřový gulášek, chléb	99 Kč
Hermelín na grilu, brambory/chléb	99 Kč
Zeleninové rizoto s parmezánem	75 Kč
Salát Cézar	99 Kč
Saláty: zeleninový, těstovinový...	75 Kč

PROGRAM 41. SETKÁNÍ DIVADEL – MALÉ JEVIŠTNÍ FORMY 2019

16. března

9:00 – 13:00 hod. – PREZENCE + UBYTOVÁNÍ účastníků MJF – Turistické Informační centrum
13:00 – 20:00 hod. – M-klub šatna

ČAS	PŘÍPRAVA BOURÁNÍ	SOUBOR NÁZEV HRŮ	POSTU P	DÉLKA HRŮ	MÍSTO
10:00 11:00	pátek od 20:05 30 min. 11:30	Školní divadlo Žert ZŠ Žerotínova (Valašské Meziříčí) „Ať žijí duchové“	X	60	velký sál
11:10 11:25	15 min. 10:45 5 min. 11:30	NAHÉ DIVADLO (Rožnov pod Radhoštěm) „Rozloučení“	ŠP	15	M-klub
11:50 12:20	20 min. 11:30 5 min. 12:25	NJ feat. UHŘÍK (Nový Jičín) „Za zásluhy“	ŠP	30	M-klub + předsálí
12:40 12:55	15 min. 12:25 10 min. 13:05	KUFR A KOHOUT (Štramberk) „Postýlka“	ŠP	15	M-klub
13:00 13:45	*	PAUZA NA OBĚD	*	45	*
14:00 14:45	15 min. na 1 soubor	ROZBOROVÝ SEMINÁŘ	*	45	velký sál
15:00 15:45	15 min. 13:05 5 min. 15:50	Divadlo 42°C (Valašské Meziříčí) „Kod Ypsilon“	ŠP / MS	45	M-klub
16:00 17:00	30 min. 15:00 10 min. 17:10	ČERVIVEN (Krnov) „Duch do domu“	MS	60	velký sál
17:10 18:10	60 min. 15:50 10 min. 18:20	LÁHOR/Soundsystem „Než hanba začne fackovat druhé“	ŠP	60	M-klub
18:40 19:12	20 min. 18:20 5 min. 19:17	VALAŠI V POHYBU (Valašské Meziříčí) „11 : (ku) 55“	ŠP	32	M-klub
20:00 21:00	15 min. na 1 soubor	vyhlášení výsledků ROZBOROVÝ SEMINÁŘ	*	60	velký sál
21:00	zvukovka: 20:00 – 20:30	doprovodný program: HM...	*	90	M-klub

*Zpravodaj Oponka, festivalu
Setkání divadel – Malé jevištní formy 2019
vydává Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o.*

Redakce

Karel Prokeš – šéfredaktor, Ondřej Smolka – sazba, grafika, Pavel Stojar, Aleš Linduška, Jiří Jurečka, Marek Adamík, Erik Zabruček, Adéla Juránová, Klára Kunčická, Alžběta Hrušková, Petr Král

Fotografka
Jana Fusková

Festival Setkání divadel – Malé jevištní formy 2019 pořádá
Kulturní zařízení města Valašského Meziříčí, p. o. ve spolupráci
s NIPOS Artama Praha za finanční podpory Ministerstva kultury ČR
a Města Valašské Meziříčí. Sponzorem festivalu je firma CS CABOT.

